

HORVÁTH János Antal
ariel

nem vetted észre,
felvettem, amikor a disney habléány dalát énekelted,
most azt hallgatom a kádban,
sokat ültél itt mellettem,
nézted, hogyan tűnik a hab,
most összetörtél valamit egy másik lakásban,
egy filmben azt a bögrét, amit tőlem kaptál;
éjszakánként megmértem köztünk a távolságot,
belekarcoltam a lepedőbe egy csíkot,
a neved és a napot,
mint anyámék az ajtókeretbe,
ők is centikben mérték az elszakadást,
hogy, amikor már nem szakad tovább,
az egészet újrafessék,
én vettem új lepedőt,
nincs gumi a sarkán, felgyűrődik,
mint a hullám,
rajta uszonyok, a lábaim helyett.

őszi reggel

egy árnyék simít végig a hátadon,
ahogy emelem a kezem,
és az első őszi eső elönti a Kazinczy utcát,
felelőtlenség ez a félbehagyott mozdulat,
közöttünk már csak a hangutánzók,
halkan, érthetetlenül,
halvány szemem nézed tanácstalan,
átütöd a falat, ha felállsz,
összedől, ha visszafekszel.

sirály

hányra zárod az ajtót, egy fagyos
éjszakán, érzést már csak harapófogóval,
talán a felhasadt ablakragasztó, hűz,
azért vacogsz, a szög, ott, ferde, rosszul vertük
be, leesik a vakolat, ha elmész,
mikor jössz, ez kérdés még,
már a becézés se tart ébren,
a folyosón égve hagytad,
csukott szemmel, felhúzod a lábad,
ahogy egy sirály alszik
a forró, dunai homokban.